

TUISUS EKSINUD

HOLLY WEBB

Tomile

Rohkem infot Holly Webbi kohta leiate tema kodulehelt: www.holly-webb.com

Originaali tiitel:
Holly Webb
Animal Series 3: Lost in the Storm
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tõlkinud Marge Paal
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Text copyright © Holly Webb, 2007
Illustrations copyright © Sophy Williams, 2007
Author photograph copyright © Nigel Bird
My Naughty Little Puppy illustration copyright © Kate Pankhurst
First published by Stripes Publishing in Great Britain in 2007.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

B02362219
ISBN 978-9949-82-376-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Kassipoeg Tups lamas oma korvis selili, karvane kõhualune näha, ja norises tasakesi. Ta ei maganud sügavalt, üksnes tukkus, käpad lõua alla tõmmatud. Tema pisike kogu võttis enda alla kõigest ühe korvinurga. Tups kasvas suuremaks, ainult et mitte kuigi kiiresti. Korv seisis keset talvist päikese-laiku ja oli mõnusalt õdus. Tups plaanis

võimalikult suure osa pärastlõunast selliselt veeta. Lõppude lõpuks pidi ta energiat säästma selleks ajaks, kui Ella koolist tuleb ja mängida tahab.

Ella ema kõndis mööda ja Tups avas mõtlikult ühe silma. Kas mingit maiuselootust on? Ema sirutas käe, et teda kõrva tagant sügada. Algul polnud ta tahtnud, et Ella endale kassi saaks. Kuid nad Ellaga Tupsu esimest korda tolles talus nägid, kus Tups ilmale tuli, oli ema Tupsu rämpaseks kassiniruks nime-
tanud ja öelnud, et Ella võib endale hoopis kuldkala saada. (Tegelikult oli Tups koguni pisut kurb, et Ellal kuldkala polnud. Tema oleks endale küll üht tahtnud.) Näinud aga, kui löödud Ella oli, ja mõistes, et tütar on tõe-
poolest piisavalt vana, et kassipoja eest

korralikult hoolitseda, oli ema ümber mõelnud. Nüüd hellitas ta Tupsu pea-aegu sama palju kui Ella. Tups nurrus tähelepanu peale ja sõudis laisalt käppadega. Ema silitas siidist karva Tupsu kõhul ja naeris. Ta pistis käe tööpinna serval seisvasse krõbinapakki. Tups kalpsas poole sekundiga korvist välja ja seisis kikivarvul, esikäpad vastu kapi-ust, nähes vaeva, et lähemale pääseda.

„Ma ei tohiks nii teha.” Ema vangutas pead. „Sa sööd neid liiga palju. Kasvad niimoodi oma korvist välja.”

Tups näksis ettevaatlikult ema peost krevetimaitselisi krõbinaid ja hüppas tagasi oma korvi. Ta teadis, et Ella ema teeb nalja. Korv oli tohutu suur! Tupsule meeldis lesida selle ühes servas, nii et korv näis pisut väiksem. Tal oli

tunne, et Ella ja isa olid loomapoes
natuke üle pingutanud.

Pärast seda, kui Tups talust jooksu
pani, et üks hirmus poiss, kes tahtis
kassipoega naabri hundikoerale sööta,

teda endale ei saaks, olid Ella ja tema pere kassipoja lõpuks paar päeva enne jõule üles leidnud. See oli viimase kahekümne aasta kõige lumisem jõulaeg, nii et Ella polnud saanud Tupsule jõulukingitust ostma minna. Niipea aga, kui lumi sulas, ajas Ella selle asja korda, kulutades suurema osa vanemalt jõuluks saadud raha kassilelude peale. Ella möödus koolist koju tulles loomapoest ning talle meeldis sinna sisse astuda ja taskuraha eest Tupsule kõiksugu asju osta. Tups ei pannud seda sugugi pahaks – need krevetimaitselised kassikrõbinad maitsesid talle *väga*...

Korraga kikitask Tups kõrvu. Ta kuulis, kuidas keegi välisukse avas. Ella oli koolist tagasi!

„Ma olen kodus!” hõikas Ella ja Tups traavis välisukse juurde, et kiindunult Ella jalgade ümber sõeluda. Samuti meeldis talle õuelõhnu nuuskida ja ta pistis nina ukseerva vahelt välja.

Ella haaras ta õrnalt sülle. „Hei! Ei jookse minema, Tups!”

Tups nühkis peaga vastu Ella lõuga. Ta ei püüdnudki minema joosta. Oleks lihtsalt lõbus natuke väljas ringi uidata. Sellest ajast saadik, kui Ella pere ta enda juurde võttis, polnud teda kuigivõrd välja lubatud ning vahel läks tubase kassi elu pisut igavaks. Ella viis teda nädalavahetustel aeda, aga nüüd oli väljas juba liiga pime, kui tüdruk koolist koju jõudis. Tups armastas aias olla, puukoort kraapida, lehti taga ajada ja lindude söögimaja jälgida. Ta

soovis, et saaks väljas viibides rohkem ümbrust uurida, aga ta nägi, kui väga Ella mureseb, et Tups jälle ära eksib, ja nõnda püsis kassipoeg tüdruku läheduses. Tupsu meelest oli see muidugi veidi tobe – just nagu võiks ta naabri aeda uudistades ära eksida! Tookord eksis ta ära vaid sellepärast, et oli veel nii noor. Nüüd on ta suurem ja oskab ükskõik kust koju tulla, selles oli ta kindel.

„Ma tõin sulle kingituse!” ütles Ella ust sulgedes. Ta kandis Tupsu kööki, kallistas korraks ema ja hakkas oma koolikotis ringi tuhlama.

„Käisid *jälle* loomapoes?” küsis ema pooleldi pahaselt, pooleldi naerdes. „See kass hakkab veel arvama, et iga päev on jõulud.”